

tingent, og hvis det ikke kan slaa til, maa man naturligvis yde et ekstra Bidrag ved Siden deraf. Nu er det vel ikke saaledes at forstaa, at Rigsdagen forlanger af Arbejderne, at de, der er i Arbejde, omtrent ene og alene skal løse dette hele Spørgsmaal økonomisk set, og at det kun er en ubetydelig Del af Byrden derved, Samfundet som Helhed skal bære. Men Sagen har udviklet sig saaledes, at for at hjælpe sine arbejdsløse Kammerater har mange Arbejdere været nødt til at paaligne sig ret store Kontingenter. Lad os antage, at det ordinære Kontingent i et Fag er 1 Kr. pr. Uge; i mange Tilfælde har man saa været oppe paa et ekstraordinært Kontingent paa 4—6 Kr. om Ugen. Det er ganske givet, at det er en overordentlig stor Byrde, der derved paalægges disse Mennesker, hvis økonomiske Evne i Forvejen er ret svag. Jeg ved ikke, om den høje Rigsdag har tænkt noget over den Side af Sagen, men hvis man ser efter, vil man se, at det drejer sig om Millioner, som Arbejderne gennem deres Organisationer selv har skaffet til Veje for at hjælpe deres arbejdsløse Kammerater ud over den vanskelige Situation, som vi længe har befundet os i. Tidligere har det ved et saadant ekstra Kontingent kun drejet sig om 1 Maaned eller 2, højst 3 Maaneder, men i det sidste Aar er saadanne Kontingenter udredet Uge ud Uge ind, hver eneste Dag, og tilmed er vi nu i de sidste to Aar kommet ret langt ned med Lønningerne. Det ærede Medlem Hr. Pinstrup har nemlig ikke Ret i, at de ikke er kommet ned, de er kommet meget betydeligt ned, og jeg kan meddele det ærede Medlem, at der, navnlig naar vi tager Hensyn til, at Leveforholdene er betydeligt dyrere, er mange Fag, der i dette Øjeblik ikke tjener mere, end de tjente i 1914.

Jeg tror derfor, man skal holde op med denne Tale om at trykke Lønningerne længere ned, for til sidst bliver Forholdet saadan, at det bliver komplet umuligt her i Landet at leve af de Lønninger, man faar for det Arbejde, der er, og det er jo endda ikke ret meget, der er. Derfor har jeg ønsket at drage denne Sag frem, fordi det er en meget stor og alvorlig Byrde, der bliver lagt paa de Mennesker. Har de et Ekstrakontingent paa 4 Kr. om Ugen, har de derved paataget sig en Ekstraskat paa 208 Kr., og har de et Kontingent paa 6 Kr., har de en Ekstraskat paa 300 Kr. om Aaret. Hvis det nu var en Velhaver eller en Mand med nogenlunde anstændige Indtægter, var der ikke saa meget at sige dertil, for saa kunde han alligevel leve et

ordentligt Liv, men her er jo Tale om Mennesker, der faktisk lever paa Sultegrænsen, og som derfor er i en saadan Stilling, at de ikke kan betale Skatter og andre Byrder, der hviler paa dem som Samfundsborgere. Nu kræver imidlertid Arbejdsløshedsloven, at Kontingentet ikke kan nedsættes, uden at Direktoratet giver sin Tilladelse dertil. Jeg ved, at flere Kasser paa Grund af den Situation, deres Medlemmer nu befinder sig i, har været nødt til at henvende sig til Direktoratet med Anmodning om, at det store Ekstrakontingent maatte ophøre, men det har ikke været muligt at faa denne Tilladelse. Som Følge deraf er vi kommet dertil, at de Arbejdere, som den højtærede Indenrigsminister ved sine Cirkulærer har sat udenfor Samfundets Hjælp og for øvrigt ogsaa udenfor Arbejdsløshedskassernes Hjælp, fordi de fra disse har modtaget et saa stort Beløb, som de overhovedet kan faa, med andre Ord Folk, som ikke har nogen som helst Indtægt, dem tvinger man til at betale disse meget store Ekstrakontingenter. Resultatet heraf er naturligvis, at man tvinger dem ud af Kasserne, og da der nu, som Følge af at Arbejderne gerne vil støtte Arbejdsløshedskasseinstitutionen, i alle vore Fagorganisationer findes den Bestemmelse, at man ikke kan være Medlem af Fagorganisationen uden ogsaa at være Medlem af den paagældende Arbejdsløshedskasse, er det en given Sag, at denne obligatoriske Tilslutning nu — som Følge af de store Kontingenter — bevirker, at Organisationerne efterhaanden opløser sig, derom er der ingen Tvivl. Naar nemlig et Medlem paa Grund af Arbejdsløshed er stillet saaledes, at han ikke kan betale de høje Kontingenter, er der ingen anden Vej for ham end at gaa ud, og derved faar vi en Klasse Mennesker, der er saa elendigt stillet, som man vel kan tænke sig. Men man kan ogsaa tænke sig, at Fagorganisationerne bliver nødt til at ophæve den nuværende obligatoriske Tilslutning til Arbejdsløshedskasserne. I det Øjeblik, man gør det, vil alle de Arbejdere, som har en nogenlunde fast Stilling, øjeblikkelig melde sig ud af Arbejdsløshedskasserne, da det jo i Virkeligheden er dem, der betaler de Bidrag til de arbejdsløse, vi har at regne med. Og det opnaar man, hvis Regeringen fastholder det Standpunkt, som den synes at have indtaget i denne Sag. Jeg vil derfor haabe — og jeg er overbevist om, at alle, og især indenfor mit Parti, er enige med mig heri —, at Regeringen søger at spare paa disse Udgifter og i Stedet for søger at skaffe disse Mennesker Arbejde.

Men der er ogsaa en anden Side af denne